

at man ikke kan købe Hæderlighed og Dygtighed for Penge; det kan man heller ikke, men man kan undgaa at lede Folk i Fristelse. Da vort Land nu er saa lykkeligt at have og i en lang Række af Aar at have havt en hæderlig og dygtig Embedsstand, bør man gjøre Sit til at holde Embedsstanden paa det Punkt og ikke gaa nedad. Man skal ikke gaa hen og give efter og knibe og sige: Ja, lad dem saa faae det ene Hundrede Kroner mindre, derved kommer man ned ad en Skraaplan. Efter min Mening er der ikke Andet at gjøre end at holde fast ved de Sætter i Lønningslovene, der foreligge fra Regjeringen; de ere efter min Mening meget smaa, og man skal derfor ikke fravige dem i mindste Maade. Kommer man ind paa dette, gaar man blot hen mod den ulykkelige Begivenhed for Fædrelandet, at Embedsstanden bliver mindre dygtig, end den hidtil har været. Det er min Mening om Lønnings-spørgsmaalet i det Hele, og dette er, som det rigtigst er bemærket af den ærede foregaaende Aaler, Duverturen. Gaa vi ind paa at gaa ned til 2,500 Kr., saa anerkjende vi den Sum for at være en Sum, for hvilken man kan leve paa en passende Maade i hele Embedsstanden; men det kan man ikke. Jeg tror, at endel af Venstre har den Anskuelse, at en Embedsmand kan leve hæderligt med sin Familie i eet Værelse, tage Mad fra Dampkjøkkenet, sove, spise, arbeide, opholde sig i eet og samme Værelse. Det kan man ganske vist, og naar de ikke faae Lønningsstillæg, saa dø de ikke af Sult; men naar man stiller Embedsmændene paa det Punkt, at de, uden Genhyn til deres Dannelselse og Fordringer til Livet skulle gaa ind paa saadanne Vilkaar, saa fjerner man mange dygtige Kræfter fra Embedsstanden. Det staar derfor for mig, som har et ligesaa varmt Hjerte for de Smaa som enhver Anden, og som uhyre nødig vil bidrage Mit til at forhindre, at de faae Noget, saaledes, at det er en Pligt mod Embedsstanden som Helhed at holde paa til det Yderste, at man ikke kommer længere ned ad den Skraaplan, som vi desværre ere komne ind paa med de 4,400 Kr. Jeg haaber, at Landstinget som Helhed vil stemme for de 4,400 Kr., skjøndt jeg er overbevist om, at det hellere vilde have stemt for, at samtlige Embedsmænd fik det lille Tillæg, hvorom der er Tale. Det ærede kongevalgte Medlem udtalte, at Embedsstanden ikke efter hans Mening var solidarisk. Hvis den ikke er det, saa bør den være det, den bør som sit Valgsprog i denne Sag have: „commune naufragium dulce“;

det maa Embedsstanden indse, at det er til uhyre Skade for den selv, naar der sker en saadan Sondring mellem dem, som det ærede Medlem syntes at anbefale. Jeg skal derfor slutte med at anbefale det høie Thing at stemme for Flertallets Indstillinger.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Jeg skal først gjøre den Bemærkning til den ærede Ordfører for Mindretallet, at hans Paastand eller Formening om, at det var almindelig anerkjendt, at de, som have under 2,500 Kr., være mere trængende til Tillæg end dem, som have Lønninger mellem 2,500 og 4,400, vistnok er saa fuldstændig urigtig, som det vel er muligt. Det ærede Medlem maa jo have overset eller overhørt, at der idelig og idelig er fremkommet ganske modsatte Betragtninger saavel i dette Thing som i det andet Thing. Jeg slutter mig til den Betragtning, at en stor Del af de Embedsmænd og Bestillingsmænd, der ere lønmede med mellem 2,500 og 4,400, Kr. ere langt mere trængende end en stor Del af dem, der have under 2,500, dels fordi de gennemgaaende ere Familieforsørgere, medens en stor Del af de andre ere unge Mænd, der kun have sig selv at sørge for, dels fordi deres højere Embedsstilling stiller større Fordringer for deres Vedkommende til Livet end for de mindre Bestillingsmænds. Denne Udtalelse af mig er ikke saaledes at forstaa, at de Mindrelønnede ikke skulde være i høi Grad trængende; men det er kun en bestemt Protest mod det ærede Medlems Udtalelser om, at det er en almindelig anerkjendt Sag, at de, der ere lønmede med under 2,500 Kr., ere gennemgaaende mere trængende til Tillæg end de, der staa paa en Løn af mellem 2,500 og 4,400 Kr. Det er en Paa-stand, der ofte nok er kommen frem fra de Rigsdagsmænds Side, der staa paa det ærede Mindretals Ordførers Standpunkt, men som ligesaa ofte er bleven bestemt modsagt fra den anden Side. Den Retfærdighedsfølelse, som skulde faae sit Udtryk i at staffe Nogle, hvad der formenes at være bisæes Ret, men paa Beskostning af definitivt at opgive de Andres ligesaa begrundede Krav, kan jeg ikke forstaa. Naar den ærede Ordfører for Mindretallet udtalte, at en Revision af Lønningslovene, saaledes, som den er bestemt i de nugældende Lønningslove, ikke nødvendig har forubsat eller nødvendigvis maatte medføre en gennemgaaende Forhøjelse af